

Hồi 16

Hệ Lộ Tung Tích

Trở lại Quỷ Khâu.

Cổ mộ vẫn như cũ, nhưng không phải là vùng cổ mộ nhuộm máu vừa rồi, nơi đây cách khu hoang mỗ xảy ra cuộc huyết sát kia khá xa.

Hai bóng người đứng đối diện nhau trước ngôi cổ mộ, cả hai đều là thiếu niên khô ngô tuần tú.

Người bên phải mắt tinh mày kiếm, áo quần bết lại bởi những vết máu khô cứng, người này không ai khác chính là Hoàng Thiên Vũ.

Còn thiếu niên kia lại chính là người đi cùng với Bạch phát lão nhân - Lam Thạch Sinh.

- Đa tạ Lam huynh cứu mạng!

Hoàng Thiên Vũ ôm quyền lên tiếng trước.

Lam Thạch Sinh ôm quyền hoàn lễ, nói:

- Chuyện nhỏ thôi mà, không đáng huynh đài bận tâm!

Mảnh trăng hạ tuần mờ nhạt, cả Quỷ Khâu chùng chìm trong bóng tối nhờ nhờ.

Hoàng Thiên Vũ nhìn Lam Thạch Sinh qua màn đêm chùng như đến xuất thần, trong lòng thầm nghĩ:

"Đối phương với Bạch phát lão nhân kia xuất hiện trong hoa viên Quỷ Viện từng nói là muốn tìm ta, lúc ấy ta cứ nghĩ người này có địch ý. Không ngờ người này lại ngầm theo chân ta đến Bắc Mang sơn. Ban đầu thì dùng ám khí cản trở bi kịch giữa ra và Trương Nhược Huyền, lần này thì lại không ngại kết thù kết oán với Lạc Dương đệ nhất thế gia mà ra tay cứu ta, những việc làm này là vì cái gì? Theo lý mà nói thì phải là bạn tuyệt không thể là địch, thế nhưng..."

Nghĩ đến đó, tự nhiên chàng thấy khó hiểu, không nén nổi liền cất tiếng hỏi:

- Lam huynh, tiểu đệ có một điều muốn hỏi...

Lam Thạch Sinh nói ngay:

- Có gì xin Hoàng huynh cứ nói!

Hoàng Thiên Vũ nói:

- Lần trước khi tiểu đệ với Trương cô nương xảy ra chuyện nghiêm trọng, có phải chính Lam huynh đã ngậm ra tay ngăn cản?

- Không sai!

Lam Thạch Sinh không chút do dự gật đầu thừa nhận.

- Xin hỏi vì sao?

- Điều này...

Lam Thạch Sinh mỉm cười nhún vai nói:

- Tiểu đệ từ phương nam đến đây, trong lòng từ lâu đã hâm mộ uy danh của Hoàng huynh, chỉ muốn có dịp được kết giao bằng hữu, vừa khéo khi vào Nhạc Dương thành thì biết được tông tích Hoàng huynh, cho nên không ngại đi tìm...

Nói đến đó, Lam Thạch Sinh hơi ngừng lại một chút mới hắng giọng nói tiếp:

- Tiểu đệ cũng phong phanh nghe được Hoàng huynh với Trương cô nương là một đôi trai tài gái sắc bao nhiêu người mến mộ, không đành nhìn thấy giữa hai người chỉ vì một chuyện hiểu nhầm mà ngọc vỡ gương tan, cho nên mới mạo muội nhúng tay vào, hy vọng Hoàng huynh lượng thứ bỏ qua cho!

- Nào lại thế, tiểu đệ cảm kích còn không hết, lấy đâu trách cứ Lam huynh!

Hoàng Thiên Vũ nói rồi buông tiếng thở dài, thực tình lúc ấy nếu không có Lam Thạch Sinh ra tay ngăn cản lưỡi kiếm oan nghiệt của Trương Nhược Huyền thì chẳng biết được bi cục như thế nào!

Chàng im lặng một lúc rồi lại hỏi:

- Lam huynh nghĩ đó là một chuyện hiểu nhầm sao?

Lam Thạch Sinh gật đầu đáp:

- Đúng! Tiểu đệ nghĩ như thế!

- Nhưng còn dâm án chấn động giang hồ kia...

Hoàng Thiên Vũ vốn không muốn nhắc lại vụ án oan đưa chàng đến đường cùng này, nhưng mà trong lòng cũng không thể nhịn được nên mới nói ra.

Đây cũng chỉ là bản tính thường thấy của con người, khi đã rơi vào tuyệt cảnh không nơi bám víu, thì bất luận với được cái gì cũng mong có được một hy vọng thoát khỏi hiểm địa.

Bấy giờ chỉ nghe Lam Thạch Sinh nói:

- Tiểu đệ ngay từ đầu khi nghe chuyện huyết án này xảy ra thì đã thầm tin Hoàng huynh quyết không thể gây ra chuyện này!

Bất luận câu nói này có được bao nhiêu phần thành thực, đối với Hoàng Thiên Vũ mà nói thì đây là một niềm an ủi cực lớn, có thể đáng gọi là tri kỷ nữa mới phải. Đến ngay như người có thể nói là hiểu chàng sâu sắc nhất là Trương Nhược Huyền mà nghe người nói cũng nói theo, đủ thấy không phải ai cũng thốt nên được một câu đầy khích lệ an ủi như Lam Thạch Sinh.

Chính vì thế, vừa nghe đã khiến Hoàng Thiên Vũ trong lòng cảm kích muôn phần.

- Khịt!

Đột nhiên một tiếng cười nhạt truyền lại.

Hai người tâm thần chấn động mạnh.

- Ai?

Lam Thạch Sinh là người đầu tiên quát hỏi, đồng thời tung người vút đi.

Hoàng Thiên Vũ nghĩ nhanh trong đầu, rồi chuyển người chạy về hướng phát ra tiếng cười nhạt, thế nhưng không thấy bóng ma nào cả. Chàng không hề thấy kinh ngạc bởi điều này, vì ở một nơi hoang mộ thiên hình vạn trạng như thế này thì chuyện nấp người ẩn thân thật đơn giản, nhưng chàng lại ngạc nhiên chính là bóng Lam Thạch Sinh cũng biến đi đâu mất.

Cười nhạt tất nhiên phải có nguyên do, nguyên do gì?

Ai là người vừa cất tiếng cười nhạt?

Nếu như là người khác thì khả năng nghĩ đến ma quỷ, nhưng Hoàng Thiên Vũ trong lòng vốn không có ma quỷ, đồng thời cũng không bao giờ tin trên đời này có quỷ.

Nhưng trở trêu là thế, không nghĩ đến quỷ, không tin có quỷ thì sờ sờ lại nhìn thấy quỷ.

Cách chàng chừng bảy tám trượng đột nhiên một bóng trắng thoáng hiện, vì ánh trăng không chiếu tới nơi đó, cho nên chỉ có thể nhận ra một bóng trắng hình người mập mờ trong bóng tối, bóng trắng chừng như từ dưới đất chui lên, mà cũng như đã xuất hiện ở đó tự bao giờ.

Hoàng Thiên Vũ đầu óc tự nhiên căng thẳng lên.

Bóng trắng kia bắt đầu lướt đi, không phải tung nhảy, tốc độ cũng không nhanh, chỉ là lướt đi nhẹ nhàng bằng phẳng, cứ như một nộm bằng giấy phiêu hốt trong gió mà đi, mặc dù mặt đất gồ ghề không bằng phẳng, nhưng bóng trắng kia thì vẫn cứ di chuyển nhẹ nhàng không hề bị hạn chế.

Đây quả là một chuyện hiếm nghe thấy, ngoài quỷ ra thì con người khó mà di chuyển thân hình đạt được như thế. Nhưng Hoàng Thiên Vũ trong đầu vốn không bao giờ tin ma quỷ, huống gì vừa rồi còn truyền lại tiếng người cười nhạt.

Trong đầu đoán định bóng trắng kia phải là người, chẳng qua khả năng là một dị nhân mà thôi, nghĩ thế chàng liền phóng chân đuổi theo.

Theo lý mà nói, với tốc độ lướt đi một cách bình thường như bạch ảnh kia thì Hoàng Thiên Vũ chỉ sau vài cái tung người có thể truy kịp rồi, thế nhưng sự thực lại không như thế. Chàng dù ra sức truy theo bao nhiêu thì bóng trắng kia vẫn ở ngay phía trước với một khoảng cách không đổi, đồng thời phương hướng thì thay đổi liên tục, khiến cho Hoàng Thiên Vũ càng đuổi càng thấy nôn nóng trong lòng.

Bóng trắng kia chừng như cố tình dụ Hoàng Thiên Vũ đuổi theo, nhưng mục đích vì đâu?

Qua thời gian chừng một tuần trà, hai bóng người một trước một sau truy đuổi nhanh trong hoang mô có đến mấy dặm, trước mắt nhìn thấy đã đến trước một khi lừng mộ lớn, bia đá cao to mọc lên khắp nơi che khuất tầm nhìn, đồng thời trăng khuya gác núi khiến cho cảnh vật càng tối tăm không còn nhìn rõ mặt người.

Hoàng Thiên Vũ truy đến nơi thì bóng trắng kia đã biến mất trong rừng bia đá.

Hoàng Thiên Vũ vận dụng hết cả tai mắt mà nghe ngóng, nhưng hoang mô chìm lừng dưới sương khuya, ngoài tiếng côn trùng rả rích thì không còn một động tĩnh nào khác.

Hoàng Thiên Vũ lặng người trong bóng đêm, chàng hầu như chỉ nghe thấy tiếng hơi thở của mình.

Đảo mắt nhìn quanh một vòng nữa, không nén nổi với tình thế này, chàng cất tiếng hỏi lớn:

- Vị bằng hữu vừa rồi là cao nhân phương nào?

Không tiếng người đáp lại.

Hoàng Thiên Vũ cất tiếng hỏi thêm lần nữa, nhưng tiếng chàng lọt thỏm trong màn đêm, tịnh nhiên không ai đáp lời.

Chàng còn dẫn đo một lúc nữa rồi mạnh dạn bước chân vào trong rừng bia mộ.

Những bia đá to lớn cao quá đầu người như những bóng ma vươn lên sẵn sàng bổ xuống vồ người, trong hoang mờ càng tăng thêm vẻ âm u quỷ quái, khiến cho một người bạo gan nhất mà rơi vào trong hoàn cảnh này, cũng phải thấy sờn gai ốc.

Đột nhiên, một giọng người cứ như từ trên thình không vọng xuống nói:

- Kinh Thiên Kiếm, người nên ngồi xuống nghỉ một lát!

Hoàng Thiên Vũ giật thót cả người, chàng không phải vì hoảng sợ mà vì không nhận ra được người kia ở phương hướng nào, chỉ biết là ở cách không xa chỗ chàng đứng bao nhiêu, đồng thời còn nghe ra được giọng của một nữ nhân trẻ tuổi.

Bóng trắng kia là một thiếu nữ trẻ tuổi ư? Một người trẻ tuổi mà đã có công lực siêu phàm như vậy sao?

Hoàng Thiên Vũ nghĩ nhanh trong đầu rồi lên tiếng hỏi:

- Tại hạ có thể xưng phương giá bằng hai tiếng cô nương chứ?

- Tùy ý!

Người kia đáp.

Hoàng Thiên Vũ cố gắng nghe nhưng vẫn không sao định ra được phương hướng của đối phương.

- Cô nương có thể xuất hiện cho tại hạ diện kiến?

- Không cần, trước tiên người nên ngồi xuống.

Hoàng Thiên Vũ cố gắng nghe nhưng vẫn không biết được đối phương ở nơi nào, đúng là nghe cứ như từ trên thình không vọng xuống. Giọng nữ nhân kia nghe nhẹ nhàng, nhưng lại cứng rắn như một mệnh lệnh khiến chàng không cưỡng lại được, liền y lời ngồi xuống trên một phiến đá.

- Cô nương dẫn tại hạ ra đây có gì chỉ giáo?

- Tiết lộ cho người một manh mối.

- Manh mối?

Hoàng Thiên Vũ kinh ngạc thật sự trước hai tiếng "manh mối", trong lòng phấn chấn hẳn lên. Chàng quả hiện đang rất cần có được một manh mối để điều tra, thế nhưng không hiểu manh mối mà người này nói ra có liên quan gì đến chuyện của chàng hay không?

- Đúng, một manh mối!

Giọng nữ nhân kia vang lên buông rã mấy tiếng, ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Thiên kim ái nữ của Lạc Dương đệ nhất thế gia, Đồ Tử Yến là một nữ nhân chẳng đoan chính, ả có một gã tình lang là Dịch Trường Phong, bọn chúng thường hay đi du hý với nhau.

Hoàng Thiên Vũ vừa nghe trong lòng rung động, Đồ Tử Yến vốn đã đính hôn với Trung Nguyên Nhất Tú Nhạc Thanh, thế mà không ngờ cô ta còn giao du với một gã tình lang khác, xem ra vụ án hiếp giết của cô ta có liên quan đến hành vi bất chính này!

Chàng nhú mày lại hỏi:

- Dịch Trường Phong là người như thế nào?
- Đỉnh danh Lạc Dương đệ nhị gia Thiếu chủ nhân!
- Lạc Dương đệ nhị gia...!

Hoàng Thiên Vũ nhú mày suy nghĩ, lập tức hiểu ra nói ngay:

- Nói thế là người trong Trạng Nguyên phủ, thịnh danh trong giang hồ?
- Đúng, hoàn toàn chính xác, có điều trong phủ chưa từng có người nào đỗ Trạng nguyên, chỉ là người trong giang hồ phong hiệu cho như thế mà thôi!

Hoàng Thiên Vũ hỏi:

- Vì sao lại nghĩ là Dịch Trường Phong là manh mối?
- Trước khi Đồ Tử Yến bị hại, có người nhìn thấy bọn chúng đi với nhau, mà lại ngay Đãng Phong thành. Theo lý thấy nữ bằng hữu ngộ nạn thì hẳn phải ra mặt, thế nhưng hẳn đã lặn sâu không hề lộ diện.

Hoàng Thiên Vũ "Ồ" lên một tiếng, chau mày suy nghĩ, chậm rãi nói:

- Nói thế, ý cô nương nghĩ là cái chết của Đồ Tử Yến có liên quan đến họ Dịch...
- Ta không nói gì cả, chỉ cung cấp cho người một manh mối mà thôi!

Hoàng Thiên Vũ vẫn nói:

- Thế nhưng, có một điều kỳ quái...
- Kỳ quái gì chứ?
- Lạc Dương đệ nhất thế gia vì sao không tìm hấn mà lại nhất quyết cho là tại hạ làm chuyện này?
- Vì chứng cứ của người quá rõ ràng.

Hoàng Thiên Vũ cắn răng nén hận trong lòng, lặng người một chút chàng mới hỏi:

- Cô nương vì sao lại muốn cung cấp cho tại hạ thông tin này?

Nữ nhân kia chừng như không bất ngờ trước câu hỏi của chàng, "A" lên một tiếng đáp ngay:

- Cứ xem như ta là người thích nhiều chuyện vậy!

Hoàng Thiên Vũ lắc đầu nói:

- Nhiều chuyện thì cũng phải có lý do.

Nữ nhân kia bật cười một tiếng, nói:

- Con người ta có khi cũng làm những chuyện mà không biết vì sao mình lại làm như vậy, chung quy là không có lý do nào cả, chỉ có thế mà thôi. Người nên tự nghĩ cách mà hành động, ta đi đây!

- Cô nương...

Hoàng Thiên Vũ kêu lên.

Nhưng không còn tiếng người đáp lại, không thể biết được nữ nhân kia đã bỏ đi hay chưa.

Hoàng Thiên Vũ trong lòng hơi bồn loạn, Bạch y nữ nhân này thần mật khó hiểu, cô ta là ai? Vì sao lại cung cấp cho chàng manh mối này?

Con người, chung quy làm một chuyện gì thì cũng phải có động cơ, không thể nói là không có nguyên nhân, làm một chuyện mà không hiểu vì sao mình lại làm!

Huống gì đây là một vụ trọng án gây chấn động giang hồ, một lời nói ra liên quan đến toàn cục, không thể nói là không có mục đích. Vậy mục đích của cô ta là gì?

Trong vụ án này còn có thêm hai người bị hại, mà người nào trước lúc chết cũng chỉ nói ra hung thủ là ta, vì chính lời của người bị hại trần trối trước lúc chết, cho nên được xem là một chứng cứ cân lượng, đừng nói người khác mà ngay cả người thân thiết nhất của ta là Trương Nhược Huyền cũng hiểu nhầm. Thế mà Bạch y nữ nhân này vì sao lại tin ta không phải là hung thủ, mà còn giúp ta chỉ ra manh mối?

Chàng lặng người trong suy nghĩ, nhưng mãi vẫn không có một lời giải.

Hoàng Thiên Vũ nhún vai lắc đầu cười khổ, như đã nghĩ mãi không ra thì không nên khổ sở chìm trong bao dòng suy nghĩ bồn loạn cả đầu óc, hơn nữa đằng nào sớm muộn gì rồi cũng có lúc mọi chuyện phơi bày.

Vấn đề chủ yếu nhất hiện tại là tập trung chú ý đến Dịch Trường Phong, giả sử như hấn chính là hung thủ, sau khi gây án rồi hấn cải trang ta cố tình vu họa cho ta, điều này rõ ràng là có nhiều khả năng.

Thế nhưng có một điều đáng suy nghĩ, hấn vốn là tình lang của Đồ Tử Yến, mà cô ta lại là một người phóng đảng yêu thích hấn, thì không lý do gì hấn lại ra tay hiệp sát cô ta?

Nói chung, trước hết cần phải tìm đến Dịch Trường Phong, nhất định sẽ có một vài manh mối quan trọng.

- o O o -